

והעיקרי לראית הדם, ואילו ראיית 'כ"ה בחודש' שקדמה לה [בסוף החודש השני] לא היתה אלא "תוספת דמים", שהקדימו ויצאו ממנה חלק מהדמים לפני יום הוסת עקב ריבוי הדם. וכיון שראתה פעם נוספת בריש ירחא, נחשב הדבר שיש כאן שלש ראיות לריש ירחא שלא בימי נדה, (216) ובכך היא קובעת וסת לריש ירחא, על אף שבפועל היתה הראיה השלישית הקובעת את הוסת בתוך שבועת ימי הנידות [של הראיה של יום כ"ה שבסוף החודש השני].

וכן כי אתא רבין וכל נחותי ימא, אמרנה כרב הונא בריה דרב יהושע. (217)

ואף על פי כן סבר רבי יוחנן שקובעת וסת. וטעמו, משום דאמרינן, מה שהקדימה לראות חמשה ימים לפני ריש ירחא' השלישי, כי דמי יתירי הוא דאתוספו בה. שלפעמים, מרוב ריבוי הדם, היא מתחילה לראות עוד לפני שהגיע יום וסתה, וראייה זו טפילה היא לראייה של יום הוסת, ויום הוסת הוא עיקר הסיבה לראיית הדם.

וסבר רבי יוחנן, כיון שאנו רואים בשתי הראיות הראשונות ש"שריש ירחא" הוא הגורם לה לראות דם, לכן אנו תולים שגם בחודש השלישי ריש ירחא' הוא הגורם

הדרן עלך בנות כותים.

לפרש את טעמו של רבי יוחנן שקובעת וסת, שהוא משום שמפרשים את ראית כ"ה בחודש כתוספת דמים, ואין כאן כלל ראיה בימי נדה. אבל רב פפא סובר שרק באופן שכל ג' הראיות היו בימי נדה אין היא קובעת וסת, שאין זה דבר מוחלט שלא שייכת סיבה לראיה חדשה בתוך ימי נדות, ולכך, אם פעם אחת ראתה שלא בימי נדות, הרי זה מגלה גם על שאר הראיות, שעל אף שהן בימי נדה אין הן המשך של הראיה הראשונה אלא ראתה אותן מכח סיבה עצמית, שיש לה טבע לראות ביום זה. וזהו טעמו של רבי יוחנן שקובעת וסת, כיון שבפעם השלישית שראתה בה' בחודש לא היתה הראיה בימי נדה [וריש לקיש חולק משום שסובר שאף הפעם השלישית נחשבת כראיה בימי נדות], ולכך אין צורך בטעם של תוספת דמים לפי שיטת רב פפא.

217. וכן נפסק להלכה כרב הונא, שמונים את ימי ההפלגה מיום כ"ז שראתה בו, ולא מיום כ"ב.

ימי זיבה, שזה הטעם שאין קובעים וסת בימי זיבה, אבל רב הונא חולק וסובר, כיון שלא ראתה בפועל ביום זה, אמרינן שינתה וסתה בפעם הזאת, ולא היה יום זה סיבה לראייה כלל, ולכך לא יתכן למנות את ימי ההפלגה מיום זה, וגם אין ז' ימים שאחר כך נחשבים כימי נדה, שהרי לא היה כלל סיבה לראיית דם ביום זה, ובהערות לעיל נתבאר באופן אחר מחלוקתם של רב פפא ורב הונא והוא בשיטת שאר הראשונים.

216. ומשמע, שרק בשיטת רב הונא הוצרכה הגמרא לבאר שטעמו של רבי יוחנן הוא משום שמפרשים את ראיית כ"ה בחודש כ"תוספת דמים", מה שאין כן לעיל בשיטת רב פפא, לא ביארה הגמרא שטעמו של רבי יוחנן מצד שמפרשים את שתי הראיות של א' בחודש כתוספת דמים.

והיינו, משום שרב הונא סבר שאף באופן שרק ראיה אחת היתה בימי נדות כבר אינה יכולה לקבוע וסת, לפי שלא שייכת כלל סיבה לראיה חדשה בתוך ימי נדות, ולכך מוכרחים